

[Sønderup.]

en lille tale, som den højtærede statsminister holdt omkring nytår, men det var som sagt for sent, skaden var sket. Man havde i arbejderkrædse lagt sig fast på forestillingen om, at der skulle ydes kompensation for kronesænkningen, og siden da er lavinen rullet. Ministeren kom altså for sent med sin advarsel.

Derfor er det egentlig også meget interessant at læse den tale, som formanden for De samvirkende Fagforbund, hr. Eiler Jensen, forleden holdt, hvori han var inde på lønningsproblemerne. Han siger bl. a., at Danmark er det eneste land, der har gennemført en lønaktion i en periode, hvor det må erkendes, at den økonomiske medvind er løjet af, og at faretruende skyer har vist sig på den økonomiske himmel. Ja, det er rene ord for pengene. Man erkender, at man har fået gennemført forbedringer, som der ingen reel økonomisk baggrund er for.

Der er ingen, der har noget som helst imod, jeg kan godt sige tværtimod, at der på de forskellige områder ydes de størst mulige lønninger; men det er en misforståelse, og det er et bedrag at lulle befolkningen ind i den opfattelse, at man bare kan fastholde goder, som der ikke er skabt forudsætninger for. De danske eksportindtægter er i overvejende grad sterlingindtægter, og det gælder om disse sterlingindtægter, at de, siden devalueringen, har fundet sted, har haft en nedsat værdi, en formindsket købekraft med deraf følgende forringelse af forretningen Danmarks økonomi, og ethvert forsøg på at skjule det ved at prøve på at skaffe sig kompensation er et øjeblikkets bedrag, der, hvis det fortsættes, kan inderebre spiren til en ny kronesækning.

Skal vi som følge af en sådan forfejlet politik til at foretage en isoleret dansk devaluering, kan vi sikkert være enige om, at så bliver det sidste værre end det første, og derfor er hovedopgaven i dag med alle til rådighed stående midler at værne om det, som jeg vil kalde kronens indre værdi og købekraft. Jeg har sagt det ude i landet og vil også gentage det her i dag, at det, der tegner til at blive det skæbnesvangre ved devalueringen, og som bevirker, at dens negative virkninger er så fremtrædende, er Attlees forsøg på kynisk at udnytte den til Englands fordel, og så det forhold, at statsminister Hedtoft er vejet tilbage for at drage konsekvensen af, at vor økonomi er forringet med flere hundrede millioner kroner, et forhold, der vil blive endnu værre, såfremt vi ikke i år igen kan regne med at få en god høst. Det kan jo ikke højt nok

påskønnes, at de forskellige eksporterhverv har præsteret så meget, som tilfældet er. For landbrugets vedkommende ligger det sådan, at man to år før tiden har nået det mål, man i sin tid forudsatte i det såkaldte langtidsprogram. Landbrugets betydning som valutafaktor er så overvældende stor, at den kun er gået op for de færreste i fuldt omfang.

Vi har fra venstres side gentagne gange under de økonomiske debatter, der er ført her i tinget, fremhævet betydningen af liberaliseringen, og det er jo ingenlunde, fordi vi vil anse den konkurrence, som den vil medføre, for at være særlig behagelig, men den er simpelthen det eneste middel, ved hvis hjælp vi kan nå den fornødne justering af vort prisniveau og skaffe os sikkerhed for, at vi ligger på linie med den omkringliggende verden. Er det ikke tilfældet, går konkurrenceevnen tabt, og hvilke følger det kan få for et udpræget eksportland som vort, er 1930ernes erhvervspolitik, da kriser og arbejdsløshed rasede, et historisk eksempel på.

Jeg vil indtrængende henstille til den højtærede statsminister ikke at gentage de fejlgreb, som hans høje forgænger på hint tidspunkt gjorde sig skyldig i. Desværre kan det vist ikke bortforklares, at der er mange tegn i sol og måne, der tyder på, at vi netop styrer ind i en lignende situation. Hidtil har regeringen været uimodtagelig for vore henstillinger og bønner i så henseende. Jeg ved dog ikke, om de taler, som handelsministeren og statsministeren i forrige uge har holdt, tør tages som udtryk for, at situationens alvor i forbindelse med den politik, der er ført og føres, er ved at gå op for den høje regering. Men hvorom alting er, er i hvert fald megen kostbar tid gået tabt, og hver dag, der yderligere går, vil medvirke til, at forholdene forværres, for ikke at tale om de skæbnesvangre virkninger, hele denne usikkerhedstilstand kan få i vor økonomi og i de dispositioner, der rent forretningsmæssigt træffes på de forskellige områder.

Må jeg så til sidst til den socialdemokratiske ordfører og også til den højtærede statsminister sige, når man taler om, at venstres indstilling overfor regeringen skal have udviklet sig fra ubetinget mistillid til såkaldt betinget, at der såmænd ingen ændringer er sket i disse varmegrader, men det kan jo være, at vi i dette forhold, som man gør det i så mange andre af livets forhold, har lært at nøjes. Iøvrigt synes jeg heller ikke, jeg kan undlade at sige til den højtærede statsminister, at der er mangt og meget, der tyder på, at der er helt andre for den højtærede